

Ráski Lili: Az Álmodók

Kellemes zene cseng a fülemben, miközben a Miss Mary's felé igyekszem.

Az utak munkába tartó autósoktól zsúfoltak, a járdán emberek százai kerülgetik egymást türelmetlenül, hogy elérjék a még tömöttebb buszokat. Az orromat mardossa a benzin és az őszi falevelek érdekes keverékének aromája, az arcomat csípi a reggeli hűvös szél.

Egy csapat fiatal diák jön velem szembe egy adag könyvet szorongatva. A fülhallgatómon keresztül ugyan nem hallok a beszélgetésüket, de ideges pillantásaikból ítélve számonkérésre készülnek. Amikor elhaladnak mellettem, bátorítón rájuk mosolygom.

Amióta anya vagyok, kezdek rádöbbenni, mennyit jelent számukra ez az apró gesztus. Egy bátorító szó vagy mosoly, ami üzeni számukra, hogy minden rendben lesz. Tisztán emlékszem a napokra, amikor gyomorgörccsel indultam az iskolába, mert nem értettem a matekleckét, és természetesen pont abból írtunk dolgozatot.

Vidáman fordulok be a sarkon, ahol végre megpillantom a város leghangulatosabb kávézóját. A Miss Mary's kör alakú, sárga juharlevél emblémával ellátott táblája már messziről hirdeti a helyet, ahonnan éppen egy csoport kávéval felfegyverkezett fiatal lép ki. Kikapom a fülemből a fülhallgatómat és a bőrtáskámba helyezem az apró készüléket. Az ajtóban még gyorsan lesimítom az összeborzolt hajamat, majd belépek.

Mint a villámcsapás, üt meg a helyiség isteni illata. A bűzölgő benzin után legalábbis megváltásnak érződik. A hatalmas, süteményektől és szendvicsektől roskadozó pult mögött baristák kerülgetik egymást jól begyakorolt mozdulatokkal, gőzölgő italokat egyensúlyozva a kezükben. Anyaként borzasztóan féltékeny vagyok erre a profizmusra. Ha én is ilyen játszi könnyedséggel tudnék szlalomozni az izgő-mozgó gyerekeim között a konyhában, nem törnék össze heti rendszerességgel tányérokat és poharakat.

Végig futtatom a tekintetemet a kávézón. A hatalmas üveglablakok előtt zöldellő növények ülnek fonott kaspókban, a hátsó falhoz pedig egy méretes könyvespolcot toltak, ami dugig van tömve az érdekesebbnél érdekesebb olvasmányokkal. Valahányszor sorban állok, vagy csak egyszerűen van időm leülni pár percre, mielőtt én is munkába indulnék, mindig eljátszom a gondolattal, hogy beleolvasok az egyik könyvbe. Biztosra veszem, hogy találnék egy nekem valót.

Mélyen beszívom a Miss Mary's illatát, majd a pulthoz lépek.

- Szia Tiffany! - köszön rám az egyik barista. - A szokásosat kéred?

Elvigyorodom. Az évek során nagyjából az összes itt dolgozó megtanulta a nevemet és a kedvenc kávémat.

- Szia! Igen, köszönöm!

Hátrafordul, majd túlkiabálva a kávéfőzők zaját leadja a rendelésemet. Vaníliás latte macchiato. Amióta kávézom, ez a kedvencem. Nem túl erős ugyan, de arra éppen elég, hogy ébren tartson még a legnehezebb napokon is.

Szabad asztal után kutatva átadom a helyemet a soron következőnek.

A francba. Úgy tűnik nem csak én szeretem a reggelt egy forró itallal indítani, ugyanis úgy tűnik, minden hely foglalt. Csalódottan sóhajtok egyet. Valahol mélyen éreztem, hogy ez lesz. Ha valamit már jó előre megtervezek, az sosem sül el jól. Hetek óta tudom, hogy ezen a napon később kell a stúdióba mennem, így bőven ráérek kávézgatni. Nos, időm még mindig van, csak székem nincs.

- Tiffany! - harsogja az egyik barista.

Átnyújtok egy ötdolláros a lánynak.

- Köszönöm szépen! - biccentek felé. - Legyen szép napod!

- Neked is!

Felkapom a forró papírpoharamat és az ajtó felé indulok. Jó lesz a lattém a parkban is. Amikor azonban a kezem már a kilincsen van, egy hang megállít.

- Hölgyem!

Meglepetten pördülök meg. Egy velem egykorúnak tűnő, magas férfi áll előttem, udvariasan tartva tőlem a távolságot.

- Segíthetek valamiben? - kérdezem kedvesen, miközben jobban végig mérem.

Sötét, enyhén hullámos haja és szakálla tökéletes kontrasztot bocsátanak meleg tekintetére. Fehér ingjén egy elegáns szövetkabátot visel, hozzáillő mutatós nadrággal. Egy valódi úriembernek tűnik.

- Igazság szerint én szerettem volna felajánlani az asztalomnál lévő másik széket. - kezdi zavartan. - Mármint, jó ég, kérem ne vegye tolazkodásnak a szándékomat! Láttam, hogy le szeretett volna ülni, nálam pedig pont volt egy üres hely és gondoltam megkérdezem, hogy elfogadja-e?

A gesztusától még jobban elcsodálkozom.

A mai világban borzasztóan nehéz olyan embert találni, aki a kedvességét nem csak álarcként viseli, hogy eltakarja az utolsó cseppig undorító szándékait. Maszkra utaló jelek után kutakodom,

de akárhogy méregetem a férfit, nem talállok. Azonban minél jobban tanulmányozom a vonásait, annál jobban fog el a furcsa érzés, hogy ismerem őt. A szelíd, barátságos mosolya, a tekintete... Egyáltalán nem idegen. Pedig sosem láttam ezelőtt. Ebben biztos vagyok. Akkor mégis honnan emlékszem rá?

Bizonytalanul bólintok egyet felé.

- Igen, uram, szívesen! Köszönöm szépen!

Kedvesen felém lép, majd kinyújtja a karját az irányomba.

- Nathan Dawson vagyok.

Belecsúsztatom a kezemet az övébe.

Ahogy az ujjai gyengéden hozzáérnek a bőrömhöz, hirtelen elfelejtek lélegezni. A levegő a tüdőmben reked, a látásom beszűkül. A kávézónak már nyoma sincs mögöttünk, az emberek elnémulnak. Ismerős az érintése.

Döbbenet pislogok fel rá.

Azonban amit látok, talán még jobban megrémít.

Nathan szemei elszornyedve szűkülnek össze, amint a kezeinkre mered. Az érzés kölcsönös.

Mielőtt a kézfogás még szédítőbbé válhatna, óvatosan visszahúzó a karomat és egy félmosolyt erőltetek az arcomra.

- Tiffany Keeler.

Nyel egyet, majd hozzám hasonlóan újra felfelé húzza a szája sarkát. De hiába, a mozzanat nem hat a tekintetére. Az ugyanúgy döbben és értetlen marad.

- Nagyon örvendek, Tiffany!

- Szintúgy. - felelem lágyan.

Honnan ismerem ezt az embert? Hol találkoztunk?

Az asztala felé biccent, hogy kövessem. Ahogy lépkedem mögötte, vadul pörög az agyam. Az osztálytársam nem lehet, akkor biztosan emlékeznék rá. Egyik tanítványom apjára vagy bátyjára sem hasonlít, ráadásul még a stúdióban sem láttam sose. Lehet, hogy óvodába jártunk együtt, esetleg évfolyamtársak voltunk? Kell lennie ésszerű magyarázatnak. Muszáj.

Kihúzó a Nathan helyénél lévő szabad széket és lerakom a kávémat.

- Elnézést kérek a rendetlenségért, egy kissé elúsztam a munkával.

Újfajta kíváncsisággal futtatom végig a tekintetemet az asztalon. Egy nyitva álló laptop mellett egy bögre forró tea gőzölög, amit körbe legalább húsz papírlap és egy füzet övez.

- Ugyan már, kérem! Ha ezt nevezi rendetlenségnek, még nem látta az én dolgozóasztalomat!
- legyintek, miközben leülök. - Igazság szerint már én sem látom az asztalt, akkora kupi van rajta.

Derűsen kuncogni kezd, amitől hideg fut végig a gerincem mentén. Mintha hallottam már volna nevetni. Gyorsan belekortyolok a kávémba, mielőtt megint eluralkodnának felettem ezek a hátborzongató gondolatok.

- Remélem nem veszi tolakodásnak, de kérdezhetek valamit? - foglal helyet velem szemben.

- Persze.

Megköszörüli a torkát.

- Mit dolgozik?

Amint kimondja a “dolgozik” szót, egy óriási vigyor jelenik meg az arcomon. Imádok a munkámról beszélni. Azon kevés emberek egyike vagyok, akiknek megadatott az a szerencse, hogy azzal foglalkozzanak, ami igazán elteti őket. Az én esetemben ez a zene. Kicsi korom óta bolondulok mindenért, aminek köze van hozzá.

- Egy stúdióban foglalkozom feltörekvő énekesekkel, gitározom és másodállásban dalszövegíró vagyok. - jelentem ki vidáman.

Nathan szeme meglepetten csillan fel. A szája felfelé ível, ahogy összekulcsolja hosszú ujjait előttem.

- Minden elismerésem maga felé, de komolyan! Nem lehet egyszerű. - mondja őszinte csodálattal a hangjában. - Bár ahogy elnézem, élvezni minden percét, ugye?

Elmosolyodom.

- Az nem kérdés! - vágom rá - Ha tudná, hányszor adtam hálát ezért a munkáért! Nem élném túl, ha egy irodában kellene ülnöm minden áldott nap. Gyerekkoromtól fogva ez volt az álmom. Nem akartam mást, csak egy olyan állást, ahol a zenével foglalkozhatok akkor és ahol akarok.

Valósággal issza a szavaimat. Minél szenvedélyesebben és boldogabban csendül a hangom, annál inkább lágyulnak el a vonásai. Az állkapcsa ellazul, a szemei gyengéden, biztatón fürkésznek. Hirtelen azon kapom magam, hogy én is ugyanígy teszek. Hiába beszélgetek egy olyan férfival, akivel talán most találkoztam először, úgy érzem akármit elmondhatnék neki. És pontosan tudom, hogy meghallgatna.

Megrázom a fejemet és a papírokra bökök.

- És ön? - érdeklődöm kíváncsian. - Mivel foglalkozik?

Belekortyol a teájába.

- Nekem sajnos nincs akkora szerencsém, mint magának. - kezdi - Mármint ne értse félre, büszke vagyok a munkámra, de tudom, hogy teljesen máshogy is alakulhatott volna az életem. Eredetileg grafikus voltam Jacksonville-ben, azonban tudja, hogy van a mondás: ember tervez, Isten végez. A cég, aminek dolgoztam, becsődölt, nekem pedig nem volt más választásom, sürgősen új alternatívát kellett keresnem, hogy el tudjam tartani magamat. Így kerültem Manhattanbe. A bátyámnak van egy programozó cége, és ajánlott nekem egy állást. Azonnal elfogadtam, és egy hétre rá már át is költöztem ide.

Tátva marad a szám.

- Istenem, borzasztóan sajnálom! Nem lehetett egyszerű egyik napról a másikra elveszíteni az állását! - aggódóan nézek rá. - Mióta lakik Manhattanben?

- Talán három hónapja. - feleli mosolyogva. - Nehéz menet volt, de már kezdem megszokni. Az élet néha keresztbe húzza az elképzeléseinket, de ez így van jól, nem igaz?

Csodálom a hozzáállását a dologhoz. Én sem voltam sose negatív ember, de a költözés és a szeretett munkám elvesztésének együttese kész idegronccsá tenne. És nézzenek rá! Itt ül a kedvenc kávézómban, elegánsan, kifejezetten boldognak tűnve. Talán ez a titka a létezésnek: elfogadni minazt, ami körbevesz minket.

- Irigylésre méltó a hozzáállása! - mondom elismerően. - De most komolyan, én kikészülnék!

Halkan felnevet.

- Először én is ezt hittem. Aztán eltelt az első két és fél hónap, én pedig szinte teljesen megnyugodtam. A türelem a kulcsa. - újra beleiszik a teájába. - Meg egy kutya.

Ezúttal én kezdek kuncogni.

- Van kutyája?

Vigyorogva bólint, miközben előhalássza a zsebéből a telefonját.

- Kérem, tegeződjünk, Tiffany! - pillant fel rám a képernyőjéről.

- Épp javasolni akartam!

Rákattint egy képre, majd felém fordítja a telefonját.

- Brodynak hívják. Az állatorvos szentül állítja, hogy minden rendben van vele, de szerintem túl intelligens egy kutyához.

A fotón Brody Nathan kanapéján fekszik kinyúlva, éppen a kamerába nézve. Életemben nem láttam még ilyen aranyos kutyát. Enyhén skótjuhászos beütése van, túlméretezett, kajla fülekkel és élénk, játékos tekintettel.

- Édes istenem! - a kezem a szám elé csúszik. - Azok a fülek! Imádom!

- Bárcsak én is mindig ezt mondhatnám! - kacag jóízűen. - Okos kutya, de ezt néha nem arra használja, amire igazán kellene. De inkább nem panaszkodom rá. Ha ő nincs, a rajzaim döntő része sosem született volna meg. Sokszor képes percekig teljesen mozdulatlanul ülni a kedvemért.

Érdeklődve oldalra billentem a fejem.

- Megmutatod az egyik rajzod? - kérem óvatosan.

Finoman bólint egyet, és kinyitja a füzetét. Belelapoz, majd a megfelelő lapnál felém fordítja.

Elkerekedik a szemem. A papíron Brody tökéletes tollal készült vázlatrajza van, olyan részletgazdagsággal, amihez hasonlót még nem láttam.

- Nathan... - alig jön ki hang a torkomon. - Ugye tudod, hogy borzasztóan tehetséges vagy?

Hajszálnyit elvörösödik, a karját a tarkójához kapja zavarában. Őszintén megilletődik a véleményemen, hiába nincs oka rá. Én csakis az igazságot mondtam.

- Köszönöm. - pillant fel rám hálásan. - Jól esik.

Elveszek a tekintetébe. A szemei szinte arannyá válnak a besütő nap sugaraiban, amitől olyan béke költözik belém, amihez foghatót még sosem éreztem. Olyan pillanat ez, amit megéri hosszútávon, életem végéig megőrizni. És meg is fogom. Nem hiszem, hogy többször találkozni fogok vele, de ez a kávézás örökre az elmémbe égett.

A bűvöletemből egy telefon csörgése ugraszt ki. Kissé csalódottan nézem, ahogy Nathan ezer elnézést tátogva áll fel a helyéről és elfogadja a hívást. Eltakarva az árulkodó arckifejezésem, a számhoz emelem az italomat.

- Ne haragudj, Tiffany, de hamarabb berendeltek. Az egyik kollegám - itt nevetséges fintort vág. - kiverte a balhét, és mint osztályvezető, muszáj ott lennem.

Biztatóan rámosolygom.

- Kérlek, semmi baj! - én is felállok. - Igazság szerint nekem sem ártana, ha lassan lemennék a metróhoz.

A kijáráthoz indulva nem tudom megállni, hogy visszapillantsak a helyünkre. Innentől kezdve csak oda fogok ülni. Bolondos kijelentés, ráadásul szinte lehetetlen betartani, de ez a húsz perc vele bearanyozta az egész napomat.

Megtartja nekem az ajtót, majd előre enged. Amint kilépünk a zsúfolt manhattani utcára, hirtelen visszatérek a valóságba. Veszek egy nagy levegőt és felé fordulok.

- Nagyon köszönöm a széket és a beszélgetést! - szívem szerint ennél jóval többet mondanék. - Sokat jelentett. De komolyan.

Gyengéden megrázza a fejét.

- Lehetek veled teljesen őszinte, Tiffany? - kérdezi lágy hangon.

Bólintok.

- Rég nem volt ilyen jó reggelem. - fejezi be mosolyogva.

Leheletnyit elpirulok. *Mikor pirultam el utoljára?*

Jobban belegondolva abba, amit mondott az előbb, igaza van. Nekem sem volt ilyen jó reggel időtlen idők óta.

- Remélem egyszer még összefutunk! - int felém. - Viszlát, Tiffany! Örülök, hogy megismerhettelek!

Visszaköszönök neki, miközben a fülembe helyezem a fülhallgatómat. A metrólejáró irányába sétálva elindítom a kedvenc dalomat a telefonomon. A lépteim lazábbak, mint általában, a testem pedig majd' kicsattan az energiától.

Azonban hiába próbálok nem tudomást venni róla, a gondolat, hogy Nathan Jacksonville-ből származik nem hagy nyugodni.

Ugyanis ez azt jelenti, hogy mi ezelőtt sosem találkozhattunk.